



בש"פ 755/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 755/16

כבוד השופטת ד' ברק-ארז
פלוני

לפני:
העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום
19.1.2016 במ"ת 9852-12-15 שניתנה על-ידי כב'
סגן הנשיא ב' ארבל

תאריך הישיבה: כ"ה בשבט התשע"ו (4.2.2016)

בשם העורר: עו"ד סיגל דבורי

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 19.1.2016 לעצור את העורר עד תום ההליכים נגדו (מ"ת 9852-12-15, סגן הנשיא ב' ארבל).

עיקרי התשתית העובדתית וההליכים עד כה



2. נגד העורר הוגש לבית המשפט המחוזי כתב אישום הכולל ששה אישומים. שני האישומים הראשונים נסובים על עבירות מין באמצעות האינטרנט בקטינים. על-פי הנטען, העורר יצר קשר עם קטינים באמצעות מחשב וטלפון חכם, במתכונת שכללה העברת תכנים מיניים. במסגרת שני האישומים האמורים יוחסו לעורר עבירות של מעשה מגונה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק זה. בנוסף לכך, מאחר שהמעשים המיוחסים לעורר במסגרת האישום הראשון נעשו, לפי הנטען, תוך הפרה של צו פיקוח לפי חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 (להלן: חוק הגנה על הציבור) שהושת עליו בעקבות הרשעתו בעבירה קודמת של מעשה מגונה בקטין (ת"פ 58510-02-15, סגן הנשיא ת' כתילי), יוחסה לו באישום זה אף עבירה של הפרת צו פיקוח לפי סעיף 22(א) לחוק הגנה על הציבור. גם בגדרם של האישומים השלישי, הרביעי והחמישי יוחסו לעורר עבירות של הפרת צו פיקוח לפי סעיף 22(א) לחוק הגנה על הציבור, בשל מספר אירועים שבהם יצר קשר עם קטינים בגילאי 11-12, תוך הפרת הצו האמור. בגדר האישום הששי יוחסה לעורר עבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין מאחר שניסה להסוות את שיחותיו עם הקטינים, כך נטען, באמצעות מחיקת היישומון שבו עשה שימוש ליצירת הקשר עם הקטינים מן הטלפון החכם שברשותו.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר הוגשה גם בקשה לעוצרו עד תום ההליכים נגדו. ביום 6.12.2015 הסכים בא-כוחו של העורר באותה עת לקיומן של ראיות לכאורה ולקיומה של עילת מעצר, ובהמשך לכך הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר ועל הזמנת תסקיר מעצר בעניינו.

4. ביום 11.1.2016 הוגש תסקיר המעצר שהתבקש. התסקיר התייחס, לבקשת באת-כוחו של העורר, לאפשרות של השמת העורר בחלופת מעצר במסגרת הוסטל "מעגלים" המעניק טיפול לעברייני מין בהתאם להוראות חוק הגנה על הציבור (להלן: ההוסטל). תסקיר המעצר התייחס לכך שנשקפת מן העורר מסוכנות גבוהה. בכל הנוגע להצעת העורר לכך שישהה במסגרת ההוסטל כחלופת המעצר נאמר בתסקיר כי ההוסטל מהווה מסגרת סגורה, להבדיל ממסגרת נעולה, ולכן לא ניתן להפנות אליו עצורים בפיקוח אלקטרוני. כן צוין כי הצוות הטיפולי בהוסטל אינו מתחייב לערוב לתנאי שחרור ולכל היותר יכול להעביר דיווח על יציאה מההוסטל לשירות המבחן. לבסוף, הודגש כי ההוסטל הוא מסגרת טיפול ושיקום חוץ ביתית שאינה מהווה חלופת מעצר.

5. כאמור, ביום 19.1.2016 החליט בית המשפט המחוזי לעצור את העורר עד תום ההליכים נגדו. בית המשפט המחוזי התייחס בהחלטתו לחומרת המעשים המיוחסים לעורר ולכך שכבר הודה בהפרת צו הפיקוח שניתן לו. כמו כן, הוא התייחס למסוכנות הטבועה בהפרותיו של העורר את צו הפיקוח בעניינו וכן להתרשמותו הברורה של שירות המבחן ממסוכנותו. בית המשפט המחוזי קבע כי "לא יהיה זה מן הראוי להטיל מעמסה נוספת על שירות המבחן ולבקשו להמשיך בעריכת בירורים, שעה שהכתובת על הקיר ברורה".

הטענות בערר

6. הערר שבפני ממוקד בטענת העורר כי היה מקום לאפשר הגשתו של תסקיר משלים נוסף בעניינו לשם בירור האפשרות של חלופת מעצר בהוסטל. באת-כוחו של העורר טוענת כי הוא חולה נפש, הזקוק לסיוע, לטובתו ולטובת החברה כולה, בהיותו "שור מועד". לטענתה, אי-הכנתו של תסקיר משלים לא מאפשרת לעורר להראות כי עניינו נופל לגדר המקרים החריגים המוגדרים בבש"פ 1981/11 מדינת ישראל נ' סויסה, פ"ד סד(3) 101 (2011) (להלן: עניין סויסה) כמתאימים לטיפול עוד קודם להשלמת ההליך המשפטי.



7. בפתח הדיון בפני שהתקיים ביום 4.2.2016 הצביעה באת-כוחו של העורר על כך שבמרשם הפלילי שלו מופיע בטעות רישום של שתי עבירות שהוא לא הורשע בהן - בעילת קטינה מתחת לגיל 16 בכוח לפי סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין וכן בעילה שלא בהסכמה חופשית לפי סעיף 345(א)(1) לאותו חוק. זאת, בנוסף לעבירה של מעשה מגונה בקטין מתחת לגיל 16 לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין שבה אכן הורשע, כאמור לעיל. לטענתה, טעות זו נזכרת הן בתסקיר המעצר והן בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, ויש להניח כי השפיעה על ההחלטה. לגופו של עניין, באת-כוחו של העורר חזרה על טענותיה, והדגישה כי העורר זקוק לעזרה וכי ההוסטל, מסגרת שהוקמה מכוח חוק הגנה על הציבור, הוא המסגרת השיקומית היחידה שתואמת את מצבו של העורר. בשולי הדברים, באת-כוחו של העורר טוענת כי קיימת חולשה מסוימת בראיות נגדו, באופן שמקרין על הצורך לבחון את החלופה השיקומית שהוצעה בעניינו.

8. לטענת המדינה, דין הערר להידחות. באת-כוח המדינה ציינה כי אמנם תדאג לתקן את הטעות שנפלה במרשם הפלילי של העורר, שלא היה לה מקום, אך טענה כי עולה מהחלטתו של בית המשפט המחוזי כי עניין זה לא עמד ביסודה. המדינה הדגישה את המסוכנות הגבוהה של העורר, אשר הפר את האמון שניתן בו ופגע בקטינים. כן ציינה המדינה כי ההוסטל אינו מעון נעול, וכי סדרי הפיקוח בו אינם מבטיחים באופן הדוק מספיק את ההגנה על הציבור מפני העורר, שהוכיח את מסוכנותו ולא בחל בהפרה חוזרת ונשנית של צווי פיקוח.

דין והכרעה

9. לאחר ששקלתי את הדברים אני סבורה כי דין הערר להידחות.

10. אכן, העורר הוא אדם הזקוק לטיפול. אולם, בשלב הדיוני הנוכחי, שומה עלי להתמקד בשאלת מסוכנותו והאפשרות לאיין אותה. אני סבורה, לנוכח הנתונים שהונחו בפני בית המשפט המחוזי, כי החלטתו הייתה מוצדקת ביותר.

11. המעשים המיוחסים לעורר, שבחלקם הוא אף הודה, בוצעו לכאורה תוך הפרה של צו פיקוח שהוטל עליו ושעה שתלוי ועומד מעל צווארו מאסר על-תנאי של 12 חודשים כשהתנאי הוא שלא יבצע עבירת מין. דומה כי עובדות אלה כשלעצמן מלמדות על כך שלא ניתן לתת בעורר אמון של ממש (ראו למשל: בש"פ 7936/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (8.11.2010)). זאת ועוד, שירות המבחן הדגיש את מסוכנותו הגבוהה של העורר, מסוכנות שטענות העורר מבטאות הסכמה לה. דומה כי בנסיבות אלה, על פניו, לא ניתן יהיה להסתפק בחלופת מעצר בעניינו של העורר, ולא כל שכן בכזו שאינה הרמטית.

12. שירות המבחן התייחס בתסקיר המעצר שהגיש לאפשרות של השמת העורר בהוסטל כחלופה למעצרו וציין כי ההוסטל אינו מתאים למטרה זו. בין היתר, שירות המבחן התייחס לכך שמדובר במסגרת שאינה נעולה, וכן לכך שאף לא ניתן להפנות אליה עצורים בפיקוח אלקטרוני. זאת ועוד, הוסבר כי הצוות הטיפולי בהוסטל אינו יכול לערוב לשחרורו של העורר ולכל היותר יעדכן את שירות המבחן במקרה של הפרה מצדו של התנאים שייקבעו לו. מכל הבחינות הללו ההוסטל אינו יכול להיחשב פתרון שיש בו כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מן העורר.

13. באת-כוחו של העורר טענה כי ללא תסקיר משלים תיחסם בפני העורר הדרך להראות כי מתקיימות בו אמות המידה שנקבעו בעניין סויסה, שדן בסוגיה של טיפול בגמילה מסמים בשלב המעצר. דא עקא, בעניין סויסה, שהדגיש כי



טיפול בשלב המעצר הוא החריג, אף נקבע כי תנאי לכך הוא כי "יש בהליך הגמילה כדי ליתן מענה הולם למסוכנות הנשקפת מן הנאשם" (שם, בעמ' 111). כפי שצוין לעיל, אינני סבורה כי בנסיבות העניין השמתו של העורר בהוסטל מקיימת את התנאי האמור. יתרה מכך, עניין סויסה מתמקד כאמור בסוגיה של טיפול בגמילה מסמים, וספק רב אם ניתן להסיק ממנו באופן ישיר לענייננו. זאת, במיוחד כאשר מבוקש לבצע את חלופת המעצר במסגרת של "שיקום מונע בקהילה" לפי חוק הגנה על הציבור (ראו והשוו: בש"פ 2243/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (5.5.2013)).

15. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, ב' באדר א' התשע"ו (11.2.2016).

ש ו פ ט ת